

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. Č.**, zast. Mgr. Václavem Voříškem, advokátem, se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2017, č. j. JMK 177131/2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 12. 2018, č. j. 41 A 5/2018 - 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Kuřim (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 31. 10. 2017, č. j. MK/18296/17/KÚ (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“), rozhodl, že se žalobce dopustil správního deliktu (nyní přestupku), neboť jako provozovatel vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) v rozporu s § 10 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu. Dne 27. 2. 2017 v 10:37:24 hod. totiž na pozemní komunikaci – silnici II. třídy č. 386, ve městě Kuřim v ul. Zámecká u domu č. 959/9 blíže neustanovený řidič při řízení motorového vozidla tov. zn. ŠKODA OCTAVIA, registrační značky X, v rozporu s § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, překročil

nejvyšší povolenou rychlost v obci, kde řidič smí jet nejvýše rychlostí 50 km/h o 41 km/h (při zohlednění odchylky o 38 km/h), neboť jel rychlostí 91 km/h (při zohlednění odchylky 88 km/h). Tím naplnil znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Žalobci byla za uvedený správní delikt (dále již jen „přestupek“) uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2.500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1.000 Kč.

[2] O odvolání žalobce rozhodl žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) tak, že je zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobou u Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 12. 12. 2018, č. j. 41 A 5/2018 - 33 (dále jen „napadený rozsudek“).

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobním námitkám, v nichž žalobce vytýkal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů; chybějící úvahu, zda měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy; vady výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně; porušení § 14 správního řádu při vypořádání námítky podjatosti všech zaměstnanců správního orgánu prvního stupně; nesprávné posouzení zavinění jako znaku skutkové podstaty správního deliktu; protiústavnost § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu; diskriminaci českých provozovatelů motorových vozidel ze strany správních orgánů. Krajský soud zaujal stanovisko i k vyjádřenému nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů na webových stránkách Nejvyššího správního soudu a k požadavku na úplnou anonymizaci rozhodnutí.

[5] Námitku nedostatečnosti úvah o způsobu měření rychlosti a o tom, zda měření proběhlo automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, krajský soud posoudil jako účelovou. Poukázal na to, že z obsahu správního spisu plyne, že porušení pravidel silničního provozu správní orgány zjistily právě prostřednictvím takového automatizovaného technického prostředku. Není tedy pochyb o tom, v jakém režimu měření rychlosti proběhlo. Nepřisvědčil proto argumentaci, že měření prováděli policisté schovaní ve vozidle v civilním provedení pomocí rychloměru RAMER 10C, který žalobce pro přítomnost policistů na místě měření nepovažoval za „automat“. Krajský soud také shledal, že při měření policie postupovala v souladu s § 79a věty první zákona o silničním provozu; ten měření rychlosti pomocí tzv. „automatu“ nezapovídá. Měřený úsek nemusel být osazen dopravními značkami, označujícími, že se v úseku měří rychlost. Použitý rychloměr měl podle krajského soudu platné osvědčení, byl nastaven policistou podle návodu k obsluze a tento policista byl k obsluze přístroje také proškolen. Ani skutečnost, že ověřování rychloměru provedl jeho výrobce, nezakládá obavu, že ověřovací list rychloměru je v rozporu s právními předpisy.

pokračování

[6] K tvrzené vadě výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně krajský soud doplnil, že nedovodil nedostatky, jež by zakládaly porušení § 68 odst. 2 správního řádu. Výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje dostatečný popis skutku i uvedení nezbytných zákonných ustanovení, nelze tudíž dovodit vady, které by způsobovaly zaměnitelnost daného skutku s jiným jednáním a které by zakládaly nezákonnost uvedeného rozhodnutí. Za pochybení krajský soud nepovažoval ani skutečnost, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně obsahuje údaj o tom, že došlo k nedbalostnímu spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu. U daného přestupku se nevyžaduje úmysl, tudíž závěr o nedbalostním jednání je v pořádku.

[7] Krajský soud konečně k námitce týkající se porušení § 14 správního řádu ze strany správních orgánů dodal, že se ztotožňuje s žalovaným a jeho závěry obsaženými v napadeném rozhodnutí k namítané podjatosti úředních osob - zaměstnanců správního orgánu prvního stupně. Správní orgány námitku podjatosti vypořádaly a krajský soud neshledal potřebu doplnění jejich závěrů.

III.

[8] Proti napadenému rozsudku se žalobce (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[9] V kasační stížnosti stěžovatel opakuje námitku vadného posouzení způsobu měření rychlosti a povahy užitého měřidla. Předně polemizuje s úvahami krajského soudu vyjádřenými k této otázce a setrvává na tom, že správní orgány nedefinovaly pojem „automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy“, přestože jde o neurčitý právní pojem. Již proto měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Z judikatury Nejvyššího správního soudu se podle stěžovatele podává (rozsudek ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37), že o automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy se jedná tehdy, pokud je zařízení spuštěno a uváděno do klidu automaticky, dálkovým či manuálním způsobem, ale průběžná operativní obsluha na místě v konkrétním čase a zásah do výběru kontrolovaných vozidel jsou vyloučeny. V daném případě však ve vozidle byli přítomni policisté, a tedy totožnost řidiče byla na místě zjištělná. Také s ohledem na uvedené měl krajský soud napadené rozhodnutí zrušit. Nešlo totiž o měření automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy. V této souvislosti stěžovatel upozorňuje na skutečnost, že fakt, že měření probíhá v automatizovaném režimu, u nějž obsluha určuje, které z měření bude oznámeno, nelze zaměňovat s měřením za použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy. Krajský soud nadto svoje úvahy o dané otázce založil na závěru o nepravdivosti stěžovatelova tvrzení, že rychloměr byl umístěn ve vozidle policie ČR; uvedené tvrzení přitom pravdivé bylo.

[10] Stěžovatel opakuje i žalobní námitku, že ověření rychloměru je neplatné, neboť jeho funkčnost ověřoval výrobce; to považuje za rozporné se zásadou *nemo iudex in causa sua*. Krajský soud se v napadeném rozsudku nesprávně vypořádal s tvrzením, že

společnost, jež použitý rychloměr vyrábí, má nepochybně poměr k věci, jelikož má sama zájem na tom, aby rychloměr jí vyrobený byl jako měřicí přístroj ověřen. Rozhodnutí správního orgánu postavené na důkazu opatřeném rychloměrem s osvědčením, jež je vydáno v rozporu s § 14 odst. 7 správního řádu, je nezákonné. Za problematické totiž stěžovatel pokládá, že výrobce ověřuje jím vyráběná zařízení, byť jinak nezpochybňuje, že má-li výrobce rychloměrů oprávnění též ověřovat rychloměry, může ty od jiných výrobců ověřit. Také tuto otázku krajský soud posoudil nesprávně.

[11] Krajský soud podle stěžovatele pochybil i v posouzení stěžovatelem tvrzených vad výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Zcela totiž opomněl uvážit, zda takovou vadu představuje ve výroku správního rozhodnutí chybějící odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu. Toto pochybení přitom stěžovatel považuje za zásadní vadu výroku, nadto správní orgány neodkazují na uvedené ustanovení, jež je významné při úvahách o sankci, ani v odůvodnění svých rozhodnutí. Stěžovatel ve své argumentaci odkazuje především na rozsudek kasačního soudu ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30. Krajský soud měl tuto judikaturu respektovat, případný odlišný názor měl odůvodnit. To neučinil.

[12] Stěžovatel považuje napadený rozsudek také za nepřezkoumatelný, jelikož námitku týkající se nedostatečného rozhodnutí správních orgánů o uplatněné námitce podjatosti všech zaměstnanců správního orgánu prvního stupně (podle níž o nepodjatosti úřední osoby rozhodovala jiná úřední osoba, která však také byla podjatá, aniž bylo o její podjatosti rozhodnuto) se bez dalšího přiklonil k úvahám žalovaného, které však v napadeném rozhodnutí uvedeny nebyly. Krajský soud ani neuvedl nosné důvody napadeného rozhodnutí, s nimiž se takto ztotožnil. Není proto zřejmé, na základě jakých úvah krajský soud uplatněnou námitku považoval za lichou, mylnou či vyvrácenou.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření odkazuje na rozsudek krajského soudu, označuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje ji zamítnout.

[14] V replice k tomuto vyjádření stěžovatel opakuje svoji argumentaci týkající se automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy a připojuje jako důkaz vyjádření Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 26. 3. 2019, č. j. KRPB-59249-1/ČJ-2019-0600KR, o počtu policistů provádějících měření rychlosti vozidel v rozhodné době (dne 27. 2. 2017 v době od 10 do 11 hod.). Stěžovatel setrvává na návrhu obsaženém v kasační stížnosti.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž je povinen přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[16] Kasační stížnost není důvodná.

pokračování

[17] Jelikož stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve touto kasační námitkou. Bylo by předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítl, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[18] Z kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Taková vada je dána především tehdy, opřeli-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů také tehdy, není-li ji z něj zřejmé, proč nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44).

[19] Stěžovatel nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů vztahoval k nedostatečnému vypořádání žalobní námitky, že ve správním řízení byla nesprávně posouzena jím tvrzená podjatost úředních osob podle § 14 správního řádu. Krajský soud si podle stěžovatele bez dalšího přisvojil závěry žalovaného, který se však k namítaným vadám posouzení podjatosti úředních osob v napadeném rozhodnutí nevyjadřoval.

[20] Se stěžovatelem lze souhlasit potud, že krajský soud skutečně neprovedl obšírnou argumentaci týkající se uvedené problematiky. Přisvojil si úvahy žalovaného jako věcně správné, aniž považoval za potřebné nosné důvody opakovat. Takový postup judikatura kasačního soudu připouští (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Ani v souzeném případě nelze takový postup považovat za nedostatek, který by zakládal namítanou nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů pro dále uvedené.

[21] Z obsahu správního spisu se podává, že dne 1. 6. 2017 správní orgán prvního stupně doručil stěžovateli příkaz o uložení pokuty, proti němuž podal stěžovatel odpor a dne 20. 6. 2017 uplatnil též námitku podjatosti „*vůči všem zaměstnancům Městského úřadu Kuřim, a to bez ohledu na jejich funkci a postavení v organizační struktuře uvedeného orgánu, a to včetně starosty, místostarosty a tajemníka úřadu.*“ Námitku odůvodnil skutečností, že s ohledem na jejich zaměstnanecký či jiný poměr k věci mají zájem na výsledku řízení o údajném správním deliktu. Doplnil, že v rozpočtu obce je pevně plánovaná kapitola určující příjem obecního rozpočtu ze sankcí na budoucí rok, tudíž zaměstnanci mohou být pozitivně motivováni tento rozpočtový ukazatel naplnit, resp. negativně motivováni při jeho nedosažení či hrozbě jeho nedosažení. Doplnil, že tuto skutečnost zjistil „*dnešního dne*“

z vlastních zdrojů.“ Správní orgán prvního stupně toto stěžovatelovo podání předložil k rozhodnutí o námitce podjatosti žalovanému. Ten dne 25. 7. 2017 vrátil věc správnímu orgánu prvního stupně. Poukázal na to, že z uplatněné námitky není zřejmé, vůči kterým oprávněným úředním osobám směřuje, a dodal, že správní orgán prvního stupně má účastníka (stěžovatele) vyzvat k jejímu doplnění a poté rozhodnout. Dodal též, že skutečnost, že pokuta je příjmem rozpočtu obce důvod podjatosti bez dalšího nezakládá.

[22] Správní orgán prvního stupně tedy stěžovatele vyzval k doplnění jeho podání a poučil jej o následcích jeho nedoplnění (nebude k němu přihlížet). Stěžovatel doplnil, že *„neví, jak to na zdejším úřadu chodí (...). Proto ani nemůže relevantně posoudit, kdo se bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu (slovy zákona) při rozhodování v daném řízení.“* Svoji argumentaci dále v obecných úvahách rozvedl a poukázal na možnou systémovou podjatost, jež může být založena na systému odměn za počet vydaných odsuzujících rozhodnutí, na výši vybraných pokut atd. Setrval na tom, že námitka podjatosti se týká všech řízení vedených proti stěžovateli správním orgánem prvního stupně. Na to tajemník správního orgánu prvního stupně (jako služebně nadřízený dvou jmenovitě uvedených úředních osob) usnesením ze dne 9. 8. 2017 rozhodl, že tyto úřední osoby (jež byly určeny k provádění úkonů v daném správním řízení v jeho samém počátku - viz „záznam o určení oprávněných osob“ na č. 1. 2 správního spisu), nejsou vyloučeny z projednání a rozhodování dané věci a námitku podjatosti zamítl. Upozornil, že uvedené úřední osoby nemají poměr k věci, účastníku řízení a nebyl zjištěn ani jejich zájem na výsledku řízení. Současně doplnil, že důvodem podjatosti bez dalšího nemůže být ani stěžovatelovo obecné tvrzení o tom, že pokuty jsou příjmem rozpočtu obce. Proti uvedenému usnesení stěžovatel podal odvolání e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu, následně doplněným podáním se zaručeným elektronickým podpisem, nemajícím však všechny náležitosti podání. Správní orgán prvního stupně vyzval stěžovatele bezúspěšně k odstranění vad odvolání a následně rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 10. 2017, č. j. JMK 146718/2017 tak, že odvolání zamítl a usnesení o námitce podjatosti jako zákonné potvrdil. Poté správní orgán prvního stupně pokračoval v řízení o správním deliktu, v němž vydal dne 31. 10. 2017 rozhodnutí (blíže viz odst. [1]).

[23] V dalším průběhu správního řízení již stěžovatel (ani v podaném blanketním odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) žádnou argumentaci o podjatosti úředních osob neuplatnil a v žalobě znovu zopakoval, že podjatost směřovala vůči všem zaměstnancům správního orgánu a takto měla být posouzena. Argumentoval opět jejich hmotnou zainteresovaností na výsledku správního řízení a výši vybraných pokut.

[24] Jak výše podrobně uvedeno, z obsahu správního spisu (s nímž se i stěžovatel měl možnost seznámit a neučinil tak na základě svého vlastního rozhodnutí), je zřejmé, že uplatněné námitce podjatosti úředních osob se správní orgány věnovaly velmi podrobně a ve věci samé rozhodly teprve poté, co byla uvedená námitka pravomocně vyřešena právě žalovaným. Krajský soud k této námitce v 84. odstavci napadeného rozsudku uvedl, že *„se zcela ztotožňuje se stanoviskem žalovaného uvedeného v odůvodnění jeho rozhodnutí i vyjádření k žalobě. Má za to, stejně jako žalovaný, že s touto námitkou se správní orgány*

pokračování

správně vypořádaly a nad to nemá již co by k věci dodal.“ Při znalosti obsahu správního spisu je tak zřejmé, že krajský soud neodkazoval na obsah napadeného rozhodnutí (o odvolání proti rozhodnutí o přestupku, v němž skutečně podjatost úředních osob žalovaný neřešil), nýbrž právě na rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení o námitce podjatosti. Ostatně ani krajský soud v napadeném rozsudku neuvádí, že posouzení námítky podjatosti bylo předmětem napadeného rozhodnutí (viz citace výše). Poukázal však současně na vyjádření žalovaného k žalobě, které bylo stěžovateli také z řízení o žalobě známo. V něm [viz strana 26 spisu krajského soudu v odstavci i)] žalovaný uvedl, že „(...) *trvá na svém posouzení stran tvrzené podjatosti, a pro stručnost odkazuje na rozhodnutí o odvolání proti usnesení o námitce podjatosti, které je součástí spisového materiálu, které považuje za řádně vypořádané.*“ Z uvedeného je nepochybné, že krajský soud vyjádřil svůj souhlas s argumenty uvedenými právě v rozhodnutí žalovaného o odvolání proti usnesení o námitce podjatosti, nikoliv v napadeném rozhodnutí. Veškerá stěžovatelova žalobní i nyníjší kasační argumentace tak vyznívá naprázdno a vychází pouze z toho, že stěžovatel nechce pochopit, co je ze správního i soudního spisu zcela zřejmé a je mu ostatně osobně známo, neboť veškerá uvedená rozhodnutí byla buď jemu osobně, nebo skrze jeho zmocněnce oznámena.

[25] Nejvyšší správní soud tedy nepovažuje pro nevypořádání argumentů k nesprávně posouzené námitce podjatosti napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů a souhlasí s krajským soudem, že k závěrům správních orgánů, které se této námitce stěžovatele pečlivě věnovaly, nemá další doplnění.

[26] Stěžovatel také vytýká, že krajský soud opomněl posoudit jeho námitku vztahující se k vadám výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně spočívající v tom, že tento výrok neobsahoval odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu přesto, že uvedené ustanovení je významné pro úvahy o sankci. Podle stěžovatelova mínění musí být odkaz na uvedené zákonné ustanovení ve výroku správního rozhodnutí obsažen, což dovodil i kasační soud v rozsudku ze dne 30. 11. 2018, č. j. 5 As 182/2016 - 30; z něj také stěžovatel v kasační stížnosti podstatnou část citoval.

[27] Stěžovateli lze sice přitakat, že krajský soud se výslovně k potřebě uvést § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku správního rozhodnutí nevyjádřil, přesto však detailně pojednal o náležitostech výroku správního rozhodnutí a judikатурních požadavcích na formulaci výroku včetně vymezení skutku v něm tak, aby tento nebyl zaměnitelný s jiným. V té souvislosti se tedy vyjádřil k náležitostem výroku z pohledu požadavků vyplývajících z § 68 odst. 2 správního řádu, a implicitně tudíž vypořádal i uvedenou stěžovatelovu argumentaci tak, že dané ustanovení ve výroku rozhodnutí obsaženo být nemusí. V podrobnostech lze ve vztahu k úvahám krajského soudu o náležitostech výroku správního rozhodnutí odkázat na odstavce 81. a 82. napadeného rozsudku. Takové posouzení tvrzených vad výroku správního rozhodnutí považuje kasační soud za dostačující. Nelze totiž přehlédnout, že krajský soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace, se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a

souvisejících námitek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu v rozsudcích ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 – 19, a ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Právě tak tomu bylo i nyní v otázce nezbytnosti zaujmout stanovisko jmenovitě k uvedení § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu ve výroku správního rozhodnutí.

[28] Nejvyšší správní soud současně považuje za potřebné stěžovatele upozornit, že ani z jím odkazovaného rozsudku pátého senátu č. j. 5 As 182/2016 - 30 nevyplývá povinnost uvádět odkaz na uvedené zákonné ustanovení (pojednávající o kritériích pro určení výměry pokuty) ve výroku rozhodnutí, jak se snaží stěžovatel kasační soud přesvědčit. Z rozsudku pátého senátu pouze plyne, že úvahy ohledně zákonných kritérií pro uložení pokuty musí být ve správním rozhodnutí obsaženy, nikoliv snad že odkaz na § 125e odst. 2 zákona o silničním provozu má být součástí výroku správního rozhodnutí. V podrobnostech tak lze stěžovatele odkázat na podrobné přečtení jím v kasační stížnosti citovaných pasáží rozsudku pátého senátu (viz odst. 30 kasační stížnosti), aniž je třeba jejich opětovná citace či další rozbor.

[29] Namítá-li stěžovatel též skutečnost, že odkaz na právě uvedené ustanovení není obsaženo ani v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, lze mu sice přisvědčit, to však samo o sobě nezákonnost uvedeného rozhodnutí nezakládá. To, že správní orgány neposoudily, nebo posoudily nedostatečně, zákonná kritéria pro uložení pokuty stěžovatel v souzené věci nenamítal.

[30] Lze shrnout, že pro přezkoumatelnost napadeného rozsudku z hlediska tvrzených vad výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně postačovalo takové odůvodnění uplatněné námitky, jaké krajský soud stěžovateli v žalobním řízení poskytl.

[31] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů a neshledal ni jinou vadu řízení, jež by mohla mít vliv na jeho zákonnost, přezkoumal jej v rozsahu kasačních námitek poukazujících na jeho nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky krajským soudem v předcházejícím řízení podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[32] Stěžovatel namítá, že nelze považovat za zákonné měření provedené rychloměrem, jehož ověření k měření provedl sám výrobce.

[33] Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepovažuje bez dalšího za pochybení, pokud společnost, která je autorizovaným metrologickým střediskem a současně i výrobcem určitého měřidla podléhajícího ověření, toto ověření rychloměru provede. Nejedná se o postup rozporný se zákonem, zákon totiž uvedené nezapovídá. Není sporné, že výrobce v nynější věci použitého silničního radarového rychloměru RAMER 10C (dále také jen „rychloměr“) je totožným subjektem, který k němu vystavil ověřovací list č. 243/16, jenž je součástí správního spisu. Jak správně stěžovatel poukázal, význam ověření autorizovaným metrologickým střediskem podle § 9 zákona č. 505/1990 Sb., o metrologii (dále jen „zákon o metrologii“) spočívá v tom, že potvrzuje, že stanovené

pokračování

měřidlo má požadované metrologické vlastnosti (které byly dříve předmětem posouzení v rámci certifikace měřidla v souladu s § 6 odst. 2 zákona o metrologii).

[34] Nejvyšší správní soud již ve své judikatuře dovodil, že uvedený ověřovací list je veřejnou listinou a ani v souzeném případě z ničeho nevyplývá, že by daný rychloměr vlastnosti, jež ověřovací list potvrzuje, neměl. Stěžovatel nic takového netvrdí a nelze ani seznat, že by autorizované metrologické středisko při ověřování daného rychloměru postupovalo vadně, a tudíž byla vyvrácena pravost a věcná správnost toho, co uvedená veřejná listina potvrzuje. Nelze tudíž dojít k jinému závěru, než že samotná skutečnost, že ověření provedl výrobce rychloměru, nemůže být důvodem pro závěr o neplatnosti ověřovacího listu.

[35] Stěžovateli nelze přisvědčit, že situace, kdy výrobce jako autorizované metrologické středisko ověřuje svůj vlastní výrobek je stejná, jako situace, v níž by instruktor v autošколе, který se tzv. „vyboduje“, následně přezkušoval v odborné způsobilosti sám sebe, nebo jako situace, v níž by kandidáti na soudce skládali justiční zkoušky „sami sobě“. Je tomu tak mimo jiné proto, že ono ověření výrobku autorizovaným metrologickým střediskem je potvrzením o tom, že ověřovaný výrobek (zde rychloměr) je schopen plnit funkci, pro kterou byl určen a jako typ schválen. Takové posouzení je v případě měřidla nikoliv výsledkem subjektivního posouzení na základě neměřitelných či velmi obtížně měřitelných kritérií, nýbrž vyhodnocením veskrze objektivních, měřitelných, parametrů. Právě to je oproti stěžovatelem naznačovaným procesům přezkušování odborné způsobilosti či skládání justiční zkoušky odlišné. Jestliže tedy je ověřováno měřidlo podle požadavků na něj kladených a hodnocených v procesu jeho certifikace (viz § 6 zákona o metrologii a obsah ověřovacího listu) za podmínek k tomu stanovených (teplota, vlhkost apod.), pak porovnáním hodnot zjištěných měřením při ověřování výrobku s těmi, jež jsou relevantní v procesu certifikace, lze dospět k „nezávislému“ závěru o tom, zda výrobek při ověření vyhovuje či nikoliv, tedy zda je schopen plnit požadovanou funkci (zde měření rychlosti) a zda jej proto lze ověřit nehledě na to, zda výrobce a autorizované metrologické středisko jsou jeden a tentýž subjekt. Ostatně onen stěžovatelem namítaný ryze obecný závěr o jakési „podjatosti“ výrobce měřidla není opřen o žádnou konkrétní skutečnost, jež by nasvědčovala tomu, že rychloměr v souzené věci neměřil správně právě pro „pochybení“ při ověřování. Uvedená stěžovatelova námitka je tudíž nedůvodná.

[36] Nakonec zbývá posoudit, zda krajský soud pochybil v posouzení, jakým způsobem a jakým typem měřidla v daném případě měření proběhlo. Stěžovatel má za to, že podstatná je zejména absence definice neurčitého pojmu „automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“ v správních rozhodnutích. Tuto definici měly správní orgány provést, v opačném případě je na místě jejich rozhodnutí zrušit. Podle stěžovatele krajský soud vyšel z nesprávné predikce o tom, že pojem „automat“ a „automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy“ znamenají jedno a totéž. Dovojuje, že v daném případě neměřil automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy a tato otázka nebyla předmětem dokazování, což stěžovateli znemožnilo ve správním řízení uplatnit vhodný způsob ochrany jeho práv.

[37] Nejvyšší správní soud předně podotýká, že nehodlá přistoupit na stěžovatelovo „chytání za slova“, resp. „slovíčkaření“ o tom, co krajský soud v napadeném rozsudku či žalovaný v napadeném rozhodnutí k povaze měřidla uvedl a v jaké souvislosti. Podstatou totiž je, zda měření rychloměrem RAMER 10C v daném případě proběhlo správně a v souladu se zákonem.

[38] Především již Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vyslovil, že správní orgány nejsou povinny definici „automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy“ provést a nadto, že nejde o neurčitý právní pojem, jak stěžovatel i v této věci dovozuje (viz bod [24] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 6. 2019, č. j. 2 As 125/2018 - 46).

[39] Například v rozsudku ze dne 27. 9. 2018, č. j. 9 As 220/2018 – 70, dále kasační soud vyslovil, že automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy jsou především *„technické prostředky trvale nainstalované a zpravidla pevně zabudované na určitém místě, které nevyžadují přítomnost obsluhujícího personálu. Takové měřidlo je obsluhou toliko umístěno, nainstalováno, případně spuštěno, avšak samotné měření již probíhá automaticky bez toho, aby obsluha takové zařízení ovládala. Charakter automatu je tak dán automatizovaným měřením, které probíhá bez vlivu obsluhy.“* Pro účely nynější věci k tomu kasační soud doplňuje, že i v případě, kdy je silniční radarový rychloměr (jako je RAMER 10C) instalován ve vozidle (srov. ověřovací list č. 243/16), jedná se právě o takové zařízení, jaké popsal devátý senát v citovaném rozsudku. Uvedený rozsudek však ještě mnohem podrobněji k povaze automatu vysvětlil, že *„[p]odstatné je pouze to, zda je rychloměr schopen fungovat samostatně, tedy automaticky zaznamenávat a vyhodnocovat rychlost všech projíždějících vozidel, nebo zda je k výběru a měření rychlosti konkrétního vozidla nutná součinnost lidské obsluhy“* a dále dodal, že *„[r]ychloměry nelze rozlišovat na základě toho, zda jsou nastaveny jen jednou a následně se stále nachází na jediném místě nebo jsou opakovaně nastavovány a umísťovány na rozličných stanovištích. Jediným dělícím kritériem je režim měření, tedy automatický, kdy jsou snímána veškerá projíždějící vozidla a zaznamenávána jejich rychlost, a manuální, kdy výběr měřeného vozu a měření rychlosti provádí sama obsluha rychloměru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 As 282/2016 - 38, ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 – 37).“* Toto vysvětlení je zcela přílehlavé a odpovídá na všechny stěžovatelovy námitky, jež vznáší v nynější kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud tudíž na citované pasáže rozsudku devátého senátu pro stručnost odkazuje.

[40] Nesporná skutečnost, že silniční radarový rychloměr RAMER 10C byl trvale zabudovaný ve vozidle policie (a opak nevyslovil ani krajský soud), za předpokladu, že by se v něm nacházeli policisté (či alespoň jeden), ještě nevylučuje automatizovaný mechanismus měření bez obsluhy, jak se snaží stěžovatel předesílit poukazem na jiný rozsudek kasačního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 213/2017 - 37. V něm devátý senát mimo jiné vyslovil, že k tomu, aby bylo určité zařízení možno považovat za automatizovaný technický prostředek bez obsluhy je také podmínkou, *„že identita řidiče v daném okamžiku není zjištělná, to znamená, že na kontrolovaném místě není zřízeno kontrolní stanoviště a kontrolované vozidlo není zastavováno a jeho řidič zjištěn.“*

pokračování

Právě tak tomu bylo i v souzené věci. Opak totiž nevyplynul ani z obsahu správního spisu a ani stěžovatel kromě obecné polemiky o definici automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy neuvádí žádné skutečnosti, z nichž byl opačný závěr mohl plynout. Z ničeho nevyplývá, že v nynější věci bylo na místě měření zřízeno kontrolní stanoviště. Skutečnost, že ve vozidle, v němž byl rychloměr instalován, mohl být a zřejmě byl, přítomen policista či více policistů (jak jinak by ostatně bylo možno vozidlo na místo a z místa měření dopravit) neznamena, že v místě měření bylo možno zjišťovat identitu řidičů. Z toho, že ze záznamu o přestupku vyplývá automatizovaný mechanismus měření, ostatně také plyne, že do měření (stejně jako to popsal devátý senát v naposledy citovaném rozsudku), policisté nikterak nezasahovali ani neurčovali, které vozidlo bude měřeno (jinak by se totiž nemohl jednat o automatizované měření). Vozidlo se zabudovaným rychloměrem tedy bylo na místo měření ustaveno a další průběh měření již probíhal bez obsluhy (srov. záznam správního deliktu na č. 1. 1 správního spisu). Jak již uvedeno, opak v řízení prokázán nebyl.

[41] Stěžovatelovo kličkování mezi slovy, co je a co není automat, automatizované měření či automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, je tak zcela mimoběžný. V souzené věci měření řádně proběhlo, bylo měřeno v automatizovaném režimu, do průběhu měření a volby měřených vozidel žádná obsluhující osoba nezasahovala, a porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích pomocí silničního radarového rychloměru RAMER 10C instalovaného ve vozidle Škoda Octavia tak bylo zjištěno způsobem předpokládaným v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. S ohledem na shora vyložené pojmosloví je zřejmé, že v daném případě byl silniční radarový rychloměr užit jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy. Stěžovatelova opačná námitka je lichá.

[42] Zbývá dodat, že ani fakt, že krajský soud nepolemizoval se stěžovatelovým názorem o tom, že se v souzené věci nejednalo o použití automatizovaného technického prostředku bez obsluhy právě pro přítomnost policistů na místě měření ještě neznamena, že vzal toto stěžovatelovo vyjádření za základ svých úvah. Krajský soud k povaze měření a užití silničního radarového rychloměru vyjádřil ucelenou argumentaci v odstavcích 79. a 80. napadeného rozsudku a jeho závěry i Nejvyššího správní soud považuje za správné. Pro správnost jeho úvah také není nezbytné, aby se krajský soud vymezoval proti každé jednotlivé větě, kterou stěžovatel v žalobě vyjádřil. Z odkazovaných pasáží napadeného rozsudku ani neplyne, že by krajský soud tvrdil, že není pravdivé stěžovatelovo tvrzení, že na místě byli přítomni policisté ve vozidle v civilním provedení. Krajský soud pouze nesouhlasil, že tito policisté (podle stěžovatele schovaní ve vozidle) provedli měření. Stěžovatel vytrhává věty z ucelené a logické argumentace krajského soudu obsažené v odůvodnění napadeného rozsudku o povaze měření rychlosti vozidel rychloměrem RAMER 10C. Potenciální přítomnost policistů na místě měření sama o sobě ničeho nevypovídá o povaze měření. Krajský soud dospěl ke správným úvahám. Pro zjednodušení lze shrnout, že v daném případě použitý rychloměr byl automatizovaným technickým prostředkem, který kromě ustavení vozidla, v němž byl zabudován, prováděl měření v automatizovaném režimu, do volby měřených vozidel se nezasahovalo a na místě měření

nebylo zřízeno kontrolní stanoviště za účelem zjištění totožnosti řidiče. Měření tedy také proběhlo „bez obsluhy“ ve smyslu výše citovaných judikатурních závěrů.

[43] Zbývá dodat, že v řízení o kasační stížnosti stěžovatelem předložený důkaz odpovědí Českého metrologického institutu na žádost o informace ze dne 4. 5. 2018 Nejvyšší správní soud neprovedl proto, že se nevztahuje k předmětu řízení (týká se stanoviska k rychloměru Micro Digi Cam výrobce Laser Technology, Inc.). Obdobně za nadbytečný pro posouzení nynější věci považuje kasační soud i ke kasační stížnosti připojené vyjádření Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 26. 3. 2019 týkající se počtu policistů, kteří dne 27. 2. 2017 (v den spáchání přestupku) prováděli měření rychlosti v místě, kde bylo změřeno i vozidlo stěžovatele. Samotná přítomnost policistů na místě měření nevypovídá ničeho o způsobu a povaze měření (viz výše) automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. Ani přítomnost policisty zkrátka bez dalšího nevyvrací, že měření proběhlo způsobem podle § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Nelze také odhlédnout od skutečnosti, že uvedený důkaz, měl-li by sloužit k vyvrácení jakéhokoliv závěru správních orgánů (ač ty se přítomností policistů na místě měření nezabývaly, neboť tato otázka ve správním řízení vůbec nevystala jako sporná), mohl stěžovatel obstatat již v průběhu řízení o žalobě (resp. již ve správním řízení), nic mu v tom nebránilo. Skutkový stav věci potřebný pro posouzení stěžovatelových námitek byl zjištěn dostatečně ve správním řízení, tudíž ani kasační soud nedovodil potřebu dalšího dokazování. Stěžovatelem navržené důkazy proto neprovedl.

[44] Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud při posouzení věci nikterak nepochybil, tudíž ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. není naplněn.

VI.

[45] S ohledem na závěry výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou. V souladu s § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. ji tudíž zamítl.

[46] Výrok o náhradě nákladů o kasační stížnosti řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. prosince 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu

pokračování

4 As 33/2019 - 52